

ville udfordres, paa samme Maade som man i sin Tid har gjort i Norge, hvor man har dannet Alt af Nytt, og hvor det derfor var meget lettere gjørligt, saa er jeg aldeles overbevist om, at en saadan Liste, hvilken Critik den end maatte gennemgaae først i Finantsministeriet og senere paa Rigsdagen, vilde blive for omfangsrig (Hør!). Naar man derimod giver Tid, til Rigsdagen og ogsaa vedkommende Ministre selv have faaet en større Indsigt i Forholdenes Ordning og Afspasning efter den nye Tingenes Tilstand, og naar fremdeles de forskjellige dermed i Forbindelse staaende Spørgsmaal, i Anledning af indtrædende Vacance, fornemmelig i de overordnede Poster, af sig selv have været opløstede til Drøftelse, saa troer jeg, man vil komme dertil, at man ogsaa vil kunne begrænse Antallet af disse Bestillingsmænd. Spørgsmaalet har altsaa ved Sagens første Bearbejdelse staaet saaledes for Regjeringen — og det forekommer mig, at Sagen i den Henseende endnu staaer paa det samme Standpunkt — skal man, fordi det er umuligt, eller ialtsald utilraadeligt for Statskassen, for Dieblicket at fastsætte et bestemt Antal af de forskjellige Bestillingsmænd, som denne Gagelov angaaer, af den Grund nægte at bestemme Gagerne? og det er dette Spørgsmaal, som Ministeriet, om end med Tvivl, paa Grund af den nuværende finantsele Tilstand og paa Grund af, at man har forudsæet de Tvivl og Indvendinger, der vilde møde fra Rigsdagens Side, har troet at maatte besvare benægtende. Ministeriet har troet, at der ikke ligeoverfor de Krav, som de ministerielle Contoirarbejdere have, var skjellig Anledning til at holde deres Tilstand svævende af den Grund, at deres Antal en Tidlang maa være svævende, og vi have troet, at denne Betragtning havde saameget større Vægt, som Rigsdagen, jo altid har det i sin Magt ved et meget simpelt Middel at søge Embedernes Antal reduceret, idet det jo er en uundgaaelig Følge af den engang bestemt etablerede Regel, at intet Embede paany kan besattes, uden at selve Embedets Tilværelse ved Finantsloven kommer under Forhandling. (Fenger: Hør!). Nu forekommer det mig at være tilstrækkelig oplyst under de Forhandlinger, som have fun-

det Sted i Landsthinget, og hvortil jeg, virkelig træt af videre at drøfte Enkelthederne, tillader mig at henvise, at der er enkelte, især af de underordnede Embedsmænd, fornemmelig i Fuldmægtig- og Cancellist-Klassen, der have et særligt Krav paa, at den Traad, som er bleven overrykket for dem ved den ministerielle Omorganisation i 1848, igjen sammenknytted. Et Mænd, der i sin Tid have haft en bestemt Udsigt til Oprykning paa højere Gage — en, som det forekommer mig, temmelig beskedden Udsigt, men i ethvert Tilfælde en dem ved gyldige kongelige Resolutioner givne Udsigt —, uden at deres Stilling i mindste Maade kan siges at være forandret ved Regjeringsformens Forandring, nu for bestandig skulde have tabt denne Udsigt, forekommer mig ikke at være ganske billigt, og det er dette Hensyn, der ogsaa har gjort særdeles Indtryk paa Ministeriet og har bragt det til, uagtet alle de Tvivl og Betænkeligheder, man havde, at fremkomme med et Lovforslag, og det er det selvsamme Hensyn, som gjør, at jeg ogsaa meget maa ønske, at Sagen kommer til anden Behandling. At forkaste en Lov er jo muligt paa et hvilket som helst senere Stadium, men det kunde dog gjerne være, at man ved senere Overveelse af denne Sag kom til det Resultat, at der, om man end ikke vilde billige Lovforslaget i dets Heelhed saaledes, som det for Tiden foreligger, dog i det mindste kunde findes overveiende Anledning til at gaae ind paa enkelte Paragrapher deraf, uagtet man ved senere Undersøgelse kom til det samme Resultat, som jeg for mit Vedkommende er kommen til, at det ikke i Dieblicket lader sig gjøre at opstille en saadan bestemt finantsele Begrænsning som den, den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Fenger) har desirederet.

Den ærede sidste Taler har allerede udtalt, at det forekom ham, at den første Indvending, som Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 9de Valgkreds havde fremskillet, ikke var ganske grundet, nemlig den, at § 1 ikke skulde være tilstrækkelig betegnende. Jeg kan meget vel begribe, at den maaskee ved den første Betragtning ikke kan synes aldeles udtømmende, men det ligger i Begrebet af en saadan Lov, at man maa kjende de specielle Forhold for med